

Bibliaóra, 2021. augusztus 31.

Kezdő ének: 478. dicséret – Ó, irgalmas Isten...

Imádkozzunk:

Irgalmas mennyei Atyánk, köszönjük, hogy szemben a bálványokkal, Te szabadító Isten vagy, aki látsz, hallasz, együtt érzel velünk és szeretetedet nem vonod meg tőlünk. Kérünk, ebben erősíts meg most is minket Igéd üzenetén keresztül. Szólj hozzánk és terjeszd ki ránk oltalmazó, áldó karodat. Az Úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: 2Kir 19 – Jeruzsálem ostroma és megszabadulása Ezékiás idejében

1 Amikor Ezékiás király ezeket meghallotta, megszagatta ruháját, zsákruhát öltött magára, majd bement az Úr házába. **2** Azután elküldte Eljákimot, a palota felügyelőjét, Sebná kancellárt és a papok véneit zsákruhába öltözve Ézsaiás prófétához, Ámóc fiához. **3** Azt mondták neki: Ezt üzeni Ezékiás: Nyomorúságnak, büntetésnek és szégyennek a napja ez a nap, mint mikor a gyermek az anyaméh szájáig jutott, de nincs erő megszülni őt. **4** Talán meghallja Istened, az Úr a kincstárnok minden szavát, akit ideküldött ura, az asszír király, hogy gyalázza az élő Istent, és talán megbünteti Istened, az Úr azokért a szavakért, amelyeket meghallott. Imádkozz a még meglevő maradékért! **5** Amikor Ezékiás király emberei megérkeztek Ézsaiáshoz, **6** így szólt hozzájuk Ézsaiás: Mondjátok meg uratoknak: Így szól az Úr: Ne ijedj meg azoktól a szavaktól, amelyeket hallottál, amelyekkel az asszír király emberei káromoltak engem. **7** Íme, én olyan lelket adok bele, hogy hírt hallva visszatérjen országába; saját országában pedig kard által ejtem el.

8 A kincstárnok visszatért, de az asszír királyt már Libná ellen harcolva találta, mert meghallotta, hogy elvonult Lákísból. **9** Az asszír király ugyanis azt hallotta, hogy Tirháká, Etiópia királya háborúba indult ellene. Ekkor ismét követeket küldött Ezékiáshoz ezzel az üzenettel: **10** Mondjátok meg Ezékiásnak, Júda királyának: Ne engedd, hogy rászedjen téged Istened, akiben bízva azt gondolod, hogy nem kerül Jeruzsálem az asszír király kezébe! **11** Hiszen te is hallottad, hogy mit műveltek AsszírIA királyai a többi országban, kiirtva mindent. Te talán megmenekülhetsz? **12** Megmentették-e más népek istenei azokat, akiket elődeim elpusztítottak: Gózánt és Háránt, Recefet és Eden fiait, akik Telasszárbán voltak? **13** Hol van Hamát királya, Arpád királya és Szefarvajim városának a királya meg Héna és Ivvá? **14** Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből, és elolvasta. Majd fölment az Úr házába, és kitérítette azt Ezékiás az Úr előtt. **15** És így imádkozott Ezékiás az Úr előtt: Uram, Izráel Istene, aki a kerúbokon trónolsz! Egyedül te vagy a föld minden országának Istene, te alkottad az eget és a földet! **16** Uram, fordulj hozzám figyelmesen, és hallgass meg! Uram, nyisd ki a szemedet, és láss! Halld meg Szanhérib beszédét, aki ideküldte ezt az embert, hogy gyalázza az élő Istent! **17** Igaz, Uram, hogy AsszírIA királyai elpusztították a pogány népeket és országaikat. **18** Isteneiket tüzre vetették, mert azok nem is voltak istenek, hanem csak emberi kéz csinálmányai, fa és kő; ezért pusztíthatták el őket. **19** De most te, Urunk, Istenünk, szabadíts meg bennünket az ő kezéből, hadd tudja meg a föld minden országa, hogy te vagy, Uram, az egyedüli Isten!

20 Akkor Ézsaiás, Ámóc fia ezt az üzenetet küldte Ezékiásnak: Így szól az Úr, Izráel Istene: Meghallottam, hogyan imádkoztál hozzám Szanhérib, AsszírIA királya miatt. **21** Ezt az ígét jelentette ki róla az Úr: Megvet, gúnyol téged Sion szűz leánya, fejét rázza mögötted Jeruzsálem leánya! **22** Kite gyaláztál és káromoltál, ki ellen emeltél szót? Kire néztél gögös

szemmel? Izráel Szentjére! [23](#) Követeid által az Urat gyaláztad, amikor ezt mondtad: Sok harci kocsimmal fölmentem a legmagasabb hegyekre, a meredek Libánra is. Kivágtam sudár cédrusait, válogatott ciprusfáit; eljutottam legtávolabbi tanyájára, legsűrűbb erdejébe is. [24](#) Kutat ástam, és ittam másoknak a vizét; lépteimmel kiszáritom Egyiptomban a Nílus minden ágát. [25](#) Nem hallottad még, hogy én ezt régóta elvégeztem, jó előre kiterveltem? Most csak véghezviszem, hogy halomra dőljenek, rommá legyenek az erődített városok. [26](#) Lakosaiknak ereje elfogyott, megrettentek, megszégyenültek; olyanok lettek, mint a mezei növény, mint a gyenge fűszál, a háztetőn nőtt fű, amely elszárad, mielőtt szárba szökken. [27](#) Én tudom, ha leülsz, ha kimégy vagy bejössz, és ahogyan tombolsz velem szemben! [28](#) Mivel tombolsz velem szemben, és elbizakodott beszéded fülembé jutott, horgomat orrodba vetem, zablámat a szádba, és visszaviszlek azon az úton, amelyen idejöttél! [29](#) Neked pedig ezt a jelet adom: Ebben az évben azt eszitek, ami a tarlón nő, a második évben azt, ami annak a magvaiból hajt; a harmadik évben pedig vessetek és arassatok, ültessetek szőlőt, és egyétek gyümölcsét! [30](#) Akik megmenekülnek és megmaradnak Júda házából, azok újra gyökeret vernek lenn, és gyümölcsöt hoznak fenn. [31](#) Mert Jeruzsálemből terjed szét a maradék, és a Sion hegyéről azok, akik megmenekülnek. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!

[32](#) Azért ezt mondja az Úr Asszíria királyáról: Nem jut be a városba, és nyilat sem lő ki rá, nem fordít feléje pajzsot, ostromsáncot sem épít ellene. [33](#) Azon az úton tér vissza, amelyen jött, de ebbe a városba nem jut be – így szól az Úr. [34](#) Pajzsa leszek ennek a városnak, és megszabadítom önmagamért meg az én szolgálómért, Dávidért. [35](#) Azon az éjszakán eljött az Úr angyala, és levágott az asszír táborban száznyolcvanötezer embert. Amikor reggel fölkeltek, mindenfelé holttestek hevertek. [36](#) Ekkor Szanhérib, Asszíria királya fölkerelkedett, visszavonult Ninivébe, és ott is maradt. [37](#) Egyszer aztán, amikor éppen istenének, Niszróknak a templomában imádkozott, a fiai, Adrammelek és Szárecer levágták karddal, maguk pedig elmenekültek Ararát földjére. Utána a fia, Észarhaddón lett a király.

Kedves Testvéreim!

Ezékiás (Hizkijáhu) nevének jelentése: akit az Úr erősít. Végre istenfelő király van Júda trónján. Olyan, aki az ige értékelése szerint Dávid útján járt. Megtisztította a templomot és az országot a pogány kultushelyektől, szokásoktól, tárgyaktól. Uralkodása alatt foglalta el Asszíria az északi országot, Izraelt (Kr.e. 722), ezzel közvetlenül a szomszédja lett Júdának. S bár az ország még Ezékiás apja idejében alárendelt helyzetbe került Asszíriával szemben, ami kemény fizetési kötelezettséggel járt, a király megtagadta tőle a további engedelmességet, mert az Úrban bízott. Az asszírok emiatt megtámadták az országot (Kr.e. 701), nagy részét el is foglalták és körülvették Jeruzsálemet. Sok győztes hadjáratl a háta mögött, elbizakodottan üzengetett az asszír király, hogy nincs más lehetősége a népnek, mint megadni magát, mert Ezékiás csak hitegeti őket az Úr segítségével, de ugyan ki állhat meg velük szemben? Nagy lelki nyomásnak volt kitéve a nép is, a király is. Ezékiás most még őszintébben fordul bizalmával az Úrhoz. Milyen jó látni, hogy van hova, kihez mennie. Bemegy az Úr házába. Megalázva magát, bűnbánattal. Kéri Ézsaiás próféta, Isten embere, közbenjáró imádságát. Tudunk-e teljes szívvel ragaszkodni az Úrhoz? Kihez, hova fordulunk a szorongatásban?

Az egyik válasz Istentől jön Ézsaiáson keresztül: Ne ijedj meg beszédeitől, ezek csak emberi szavak, visszamegy országába. A másik egy levél Szanhéribtől, aki ideiglenesen visszavonul ugyan, de szándékát nem adta fel: ez újabb fenyegetés.

Melyiknek van nagyobb súlya? Isten szavának vagy az emberi szavaknak? Ezékiás átveszi, elolvassa a levelet, felmegy az Úr házába és kiteríti az Úr elé Olyan sokat mondó kép ez. Már nem csak a próféta közbenjárása által, hanem ő maga is, közvetlenül szólítja meg Istent. Eléje tárja a nyomorúságot és kéri szabadítását. Tanuljuk meg így az Úr elé tárni, odateríteni Eléje bajainkat. Nem azért, mintha felvilágosítani kellene Őt helyzetünkről, hanem, mert erre nekünk van szükségünk. Itt van, Uram, ez a helyzet, látod, tudod, könyörülj rajtam. Ezt megelőzően azonban hittel vallja, kicsoda, milyen hatalmas az Isten. Nem csak panasza vagy kérése van, hanem bizalma és hite, ragaszkodása is!

És van válasz az imára. Az Úrban bízó király nem szégyenül meg. Ő elszámoltatja az asszírokat, szabadulást ígér Jeruzsálemnek. Az ígérethez jelt is ad az Úr – lesz mit enni, lesz termés a pusztulás után. Az ostrom évében elpusztították a termést, a föld megműveléséhez késő lesz már a második évben, abból élhetnek csak, ami magától terem. A harmadik évben azonban már vethetnek, és lesz betakarítás. Ahogyan a termés úgy elpusztul, hogy csak kis sarjújajtás maradt, úgy az Úr népének is kis maradéka tarttatik meg, de a gyökér élő marad. A megmaradtak *gyökeret vernek lenn, gyümölcsöt hoznak fenn* – megépülnek és gyarapodnak majd, ez a jövő ígérete.

A Seregek Urának féltő szeretete műveli ezt. Mert Neki seregek állnak rendelkezésére, s mert féltőn szereti népét. Pajzsa lesz a városnak, az asszír király nem teszi be oda a lábát. Teljesen hihetetlennek és elképzelhetetlennek tűnt ez akkor – de így is történt. Harcolni sem kellett ellene, az Úr egyetlen éjszaka alatt elpusztította, harcképtelenné tette az asszír sereget (talán hirtelen pusztító pestis által?). És a visszavonult királyt a hazájában (igaz, 20 évvel) később) saját fiai ölik meg. Isten szava ebben is beteljesedett. Mert ígéretei megbízhatóak.

Újszövetségi igeszakasz: Mk 14,12-25 - Az utolsó vacsora

[12](#) A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a páskabarányt szokták áldozni, így szóltak hozzá a tanítványai: Hol akarod megenni a páskavacsorát, hol készítsük el? [13](#) Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, [14](#) és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? [15](#) Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk a vacsorát. [16](#) Elindultak a tanítványok, és bementek a városba. Mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a páskavacsorát. [17](#) Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel. [18](#) Amikor asztalhoz telepedtek, és ettek, ezt mondta Jézus: Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem. [19](#) Elszomorodva egymás után kezdték kérdezgetni tőle: Csak nem én? [20](#) Ő pedig ezt mondta nekik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt mártogat a tálba. [21](#) Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. [22](#) És amikor ettek, vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, ez az én testem. [23](#) Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, és ittak belőle mindnyájan, [24](#) és ezt mondta nekik: Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik. [25](#) Bizony

mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlőtő terméséből ama napig, amelyen újat iszom az Isten országában.

Kedves Testvéreim!

A páskavacsora megünneplése – amit a zsidók családonként tartottak – egyértelművé teszi, hogy Jézus és tanítványai olyan szoros köteléket alkottak, ami megfelel annak, amit Jézus így mondott: „*aki az én Atyám akaratát cselekszi, az az én testvérem és az én anyám*”. A páskavacsorát is közösen költik el, előre biztosított helyen, ahogyan arról olvastunk. Az Úr Jézus ebben a dologban valóban úgy rendelkezik, mint akié minden hatalom, aki mindent megtehet, akinek minden a rendelkezésére áll, a megbízott tanítványoknak csak engedelmesen követni kell az utasításait. A tanítványok mindent úgy is találnak, ahogyan Jézus megmondta.

Amikor a vacsorai együttlétre sor kerül, Jézus egy meghökkentő bejelentést tesz: „*Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki együtt eszik velem*” A legmeghittebb közösség, az asztalközösség egyik tagja nem az, akinek látszik, akinek hiszik. Pedig elfogadja a vacsorát, a közösséget Jézussal. De még megdöbbentőbb, hogy a tanítványok ekkor nem egymásra kezdenek tekingetni, nem azt kérdezzék, vajon ki az, esetleg ötletekkel jönnének, hogy ki mindenkiről tudják ezt feltételezni... Nem. Ők „*elszomorodva egymás után kezdték kérdezzéni tőle: Csak nem én?*” Magukba néznek, és magukra nézve szeretnének megnyugtató választ kapni. Nem zárták ki a lehetőséget, hogy kitalálják az árulást. Ezt jó lenne megtanulni: magamon kezdeni, mielőtt a másiktól bármit elkezdenék feltételezni vagy állítani.

Jézus nem nevezi nevén az árulót, de említi az együtt- vagy egyszerre mártogatást a tálba. Viszont a sorsáról sajnálattal nyilatkozik, jaj neki, jobb lett volna, ha meg sem születik. Vannak élethelyzetek, amikor elhangzik valaki ajkáról: bár inkább meg se születtem volna – de azt hiszem, egyik se ér fel annak a komolyságával, amit itt Jézus mond. Hiszen az áruló azt árulja el, és tagadja meg, aki az életet, üdvösséget jelentené a számára.

Az úrvacsora szereztetésének leírásában nem derül ki, meddig van ott Júdás, de úgy olvassuk a pohárról, hogy „*ittak belőle mindnyájan*”. Annál szomorúbb, ha úgy van, hogy elfogadta Jézus halálának a jegyeit, és utána ő maga ment a halálba segíteni Őt. Tény, hogy a többi tanítvány sem fog fel sokat abból, hogy ez az új szövetség megpecsételése Jézus és közöttük. Ahogyan nem tudják, hogy ez az utolsó földi vacsora Mesterükkel, úgy nem fogják fel azt sem, hogy Ő itt is nemcsak a Golgotán bekövetkező haláláról szól, hanem arról is, hogy nem marad a halálban, amikor azt mondja „*újat iszom az én Atyámnak országában*”. Vajon figyelmesebbek vagyunk-e mint ők? Értékeljük-e azt a szövetséget, amit Ő vérével pecsételt meg?

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük igédet. A bátortást, hogy bízunk Benned és merjünk Eléd járulni nyomorúságainkkal. Köszönjük, hogy hatalmas vagy, mindenható. Mégis közösséget vállaltál velünk, bűnös állapotunkban is, hogy elvégezd megváltásunkat. Taníts magunkba nézni, mielőtt a másiktól a rosszat

feltételeznénk, és meglátni, mi minden telik tőlünk. Kérünk, irgalmazz, hogy tudjunk akaratod szerint járni, élni megbékélten és reménységben. *Ámen*

Mi Atyánk... Áldás...

Záró ének: 465. dicséret – Szelíd szemed, Úr Jézus...